

SKRITA LJUBEZEN
Detektivska zgodba

UVOD

Živijo! Ime mi je Doroteja. Prijatelji me kličejo Teja, Tejči, Tejčika ali kaj podobnega.. Stara sem 13 let. Imam 53 kg in 167 cm. Živim v Ljubljani, slovenski prestolnici. Imam dolge črne lase, velike rjave oči, in svetlo rozne ustnice. Prijateljice mi pravijo, da sem zelo lepa, ampak jaz nisem istega mnenja. Vsi fantje padajo na blondinke, z modrimi očmi, povrh tega pa so suhe kot prekle. Ah ja... Kdo bi jih razumel. Nora sem na obleke... Večerne, svečane, poročne, maturanke... In prav tako na nakit. Zato imam svoj zvezek, kjer rišem obleke in nakit. Ampak pustimo to za drugič. Sedaj pa preletimo malo na šolo! Nisem odličnjakinja, nisem pa tudi zelo slaba. Imam štirice. Saj niso slabe, kajne? Od šolskih predmetov sem zelo dobra pri likovni. Ne gre mi pa ravno matematika. Jahh, vsak je za nekaj dober... V moji sobi so vse stene polepljene s postriji znanih osebnosti in živali, ki jih imam zelo rada. Doma imam kužka, zlatega prinašalca, ki je moja najljubša pasma psov. Ime mu je Čupi. Je zelo igriv, ter prijazen pes. Lahko mu zaupam vse, pa ne bo izdal nobenemu. Velikokrat skupaj sediva na travniku za hišo, govorim mu vse mogoče stvari... On pozna vse moje težave. Je moj najljubši kužek kar sem jih kdaj imela. Zanj skrbim zelo lepo. Želela bi si tudi mačko, ampak sem elergična na mačjo dlako. Moja najljubša barva je črna in svetlo modra. Rada poslušam glasbo, ker me pomirja. Prav tako zelo rada berem knjige, najraje kriminalke in romane. Pri knjigah mi je najbolj všeč, če so izmišljene osebe, tako da ne govoriš naprimer o svoji sestrični pa navedeš resnične podatke, za dodatek pa poveš še zelo skrivne skrivnosti. Ni mi pa všeč da v zgodbi navedeš, bitja oziroma stvari, ki sploh ne obstajajo. Ampak pustimo zdaj knjige! Moj stil oblačenja je zelo navaden... Oblačim se normalno, tako kot drugi, razen nekaterih izjem. Nujno pa mora biti zraven tudi kak modni dodatek. Brez tega pa ne gre! Da ne pozabim! Sem zelo ustvarjalna. Sama sem že naredila nakit, predvsem uhane, ker so mi zelo všeč in zelo veliko voščilnic za rojstne dneve, veliko noč, božič in novo leto in še veliko drugih stvari. Mislim, da je že dovolj o meni, ampak še za konec, zbiram morske školjke. Imam jih zelo veliko, ker jih zbiram že od otroštva. Joj, zdaj pa res dovolj! Dovolj, dovolj, dovolj, pojdemo sedaj na zgodbo.

I

Pismo

Sedela sem na okenski polici in skozi okno gledala, kako je padal dež. Bile so počitnice! Zraven mene pa je seveda sedel Čupi. Sama sva bila doma, ko sva zaslišala, kako so se odprla vhodna vrata. Zelo sva se ustrašila, ker mami pride domov šele ob 16.00, očka pa pozno zvečer. Nisem vedela kdo je, ne, kaj naj naredim. Zelo sem se bala. Ampak takoj so se vrata spet sama zaprla nazaj. Najprej sem mislila, da je bil veter. Potem pa je Čupi odvihral iz moje sobe. Stekla sem za njim. Pogledala sem proti vratom in videla Čupija, kako je vohal neko pismo. »Sigurno ni bil to veter!« sem si rekla. Pobrala sem ovojnico pisma. Na njem ni bilo ne znamke, ne mojega naslova in celo ne ime pošiljatelja. Najprej nisem vedela, ali gre za šalo ali je vse res, kar se je zgodilo. Prav tako nisem vedela, naj preberem pismo ali ne ... Saj nisem vedela, ali je zame ali za moja

dva starša. Po dolgem premisleku sem pismo odprla in ga naglas prebrala, da je slišal tudi Čupi:

*Draga Doroteja!
Takoj pridi do avtobusne postaje nasproti Gasilskega doma.
Čakam te! Nujno je!!
Ampak ne smeš povedati NIKOMUR, kam si šla.
To bo bila najina skrivnot!!*

Gledala sem z velikimi očmi. Nisem vedela kaj naj storim. Iskala sem ime pošiljatelja. Potem pa sem ugotovila, da je pismo mogoče od Klavdije, ker je bilo sporočilo napisano na modrem listku. Prav na takem kakor jih ima Klavdija cel kup doma, pa tudi v šolo jih kdaj pa kdaj nosi. Klavdija pa je moja best, best friendica.

«Ja, Klavdija mi je poslala pismo ... Vendar zakaj? Zakaj ni prišla noter ali vsaj pozvonila in počakala pri vratih da ji odprem? Zakaj na avtobusni postaji? Kaj se je zgodilo? Kaj naj naredim? Naj komu sporočim? Zakaj me bi čakala tam, če je bila pa ravnokar pri meni? Zakaj se ne bi mogli pogovoriti po telefonu ali pa pač pri meni, če je bila ravnokar tu?!» sem se spraševala. Nato sem se odločila da jo pokličem. Povedala sem ji vse kar se je zgodilo, ona pa se je le čudila ...

»Torej ni bila ona ... Kdo bi bil lahko??« sem premišljevala. Zopet sem jo poklicala po telefonu ... Odločili sva se da greva kljub slabemu vremenu na avtobusno postajo. Naredili sva zelo dober načrt. Vsaj meni je bil vseč ... Prepričana sem, da je bil tudi Klavdiji, saj sva se vsaka nekaj spomnili ... Zmenili sva se, da Klavdija pride do mene, ter skupaj oddideva do avtobusne postaje nasproti Gasilskega doma. Ko bova prišli tja, pa se bova nekam skrili in opazovali, kaj se bo zgodilo.

Še vedno sem se tresla, ker me je bilo strah, kaj se bo zgodilo, ko prideva tja.

Pogledala sem skozi okno in zagledala Klavdijo, kako teče proti mojemu domu. Bila je čisto mokra ... Ker ni imela časa, da bi vzela s seboj še dežnik. Hitro sem zaklenila vrata hiše in skupaj s Čupijem sva stekla proti njej. Tekli nismo dolgo ... v daljavi sem zagledala avtobusno postajajo. Nikogar ni bilo tam. Zmenili sva se, da se bomo vsi trije skrili za najbližje in največje drevo ter tiho opazovali, kaj se bo zgodilo.

Čakali smo debelih pol ure, ampak ni bilo še nikogar. V daljavi za nami se je zaslišal strašen zvok. Vsi trije smo se naenkrat obrnili nazaj a ni bilo ničesar. Zvok pa se je zaslišal kot zvok neke strele, ki se pojavi ob nevihti. Spet sem se obrnila proti avtobusni postaji in ob njej zagledala neko ovojnico. Stekla sem tja in odprla kuverto. Spet ni pisalo za koga je, ne ime pošiljatelja niti ni bilo znamke. A vedela sem, da je pismo zame.

Previdno sem ga odprla in prebrala naglas:

*Draga Teja!
Če boš vedno čakala skrita za drevesom,
ter imela s seboj to tvojo prijateljico,
ter tega neumnega psa, me nikoli ne boš spoznala.*

Kako je ta človek vedel, da sem skrita za drevesom in imam s seboj svojo prijateljico ter psa? Klavdija mi je rekla:

»Kako ta človek ve, da si bila skrita za drevesom ter da sva midva s Čupijem s teboj?«

»To se tudi sama sprašujem,« sem ji tiho odgovorila.

Klavdija je nadaljevala: »Teja poslušaj me! To mora biti nekdo, ki te pozna! Pa še več jih mora biti, ne samo en človek!«

Nato se je oglasil neki glas, ki ga nisem prepoznala: »Da, Klavdija! Prav razmišljaš!« In poleg naju so se pojavile najine sošolke: Tina, Maja in Meta. Vse smo se zasmejale, ko so nama povedale, da so bile to one! Ugotovila sem, da so hotele samo vedeti, kako bom reagirala! Jaz pa sem povedala, da sem se resno ustrašila in one so se mi opravičile in dejale, da niso mislile resno..In da Čupi ni neumen!! On pa je le mirno sedel, migal z repom in poslušal, kaj se dogaja. Vedela sem, da me zdaj ni treba biti nič strah. Odločile smo se, da bomo šle domov, ker je bilo že pozno. Vsaka je odšla po svoje ...

... A presenečenj še ni konec! O ne, šele začela so se!

II

Rdečko

Pritekla sem domov, čisto premočena ... Čupi pa je bil čisto blaten od dežja. Mami, ki je bila že doma, je bila zelo jezna.

»Tako j se pojdita oba umit!!!...« je kričala.

»Prav mami. Oprosti,« sem ji odgovorila.

Najprej sem umila Čupija, tako kot je treba in tako kot je prav ... Potem pa sem se s tolplo vodo umila še sama. S Čupijem sva še pojedla večerjo, da ne bi bila lačna. Nato sem si umila zobe, oblekla pižamo, ter se spravila v posteljo. Na preprogo sredi sobe je legel tudi Čupi.

Zjutraj sem se zbuila precej pozno. Zakričala sem: »Mamiiiiiiii, zamudila sem v šolo!! Kaj naj naredim??«

Mami je vsa zaspana prišla do mene in me potolažila: »Nič se ne boj ... Si pozabila? Počitnice so!«

Obedve skupaj sva se zasmejali, tudi Čupi je začel lajati. Še bolj sem se hihitala.

Popoldan sem imela veliko časa. Usedla sem se na okensko polico in zrla skozi okno moje sobe. Premišljevala sem: » O joj ... Čisto nič nisem podobna trinajstletnici! Malo ličil pa bo vse dobro ... Poklicala bom Klavdijo, da se bova skupaj zabavali.«

Mami je šla v službo, Klavdija pa je prišla k meni. Težko sem jo čakala. Zelo sva se zabavali, dokler nisem šla v kopalnico po živo rozno šminko ter na ogledalu zagledala z rdečo napisano: »Mrtvi sta!« Zakričala sem. Hitro kot se je le dalo, sem stekla po stopnicah na vzdol. Na stopnišču sem zagledala kaplice rdeče barve. Nisem vedela, ali je barva ali kri. Klavdija je vsa prestrašena prihitela k meni ... Jecljala je: »Teteteja, ppprii vvvraattih seem zaaggledddala nnekkkko čččrrnnooo ssseeenncooo...!«

Z široko odprtimi očmi sem gledala vanjo. Povedala sem ji vse o ogledalu in rdeči barvi oziroma krvi. S Čupijem smo hitro zbežali ven.

»Ne vem, kaj se mi dogaja... Zakaj ravno meni?« sem rekla. Klavdija me je objela. Čupi pa je sedel in naju pogledal. Počepnili sva in ga obe močno objeli. Poklicala sem mami in očija v službo in jima povedala kaj se je zgodilo ... tako sta bila prestrašena da sta takoj prišla domov... Odšla sta po stopnicah do kopalnice... Ko sta zagledala ogledalo, stopnice, je mami zakričala. In skupaj z očetom sta stekla iz hiše. Poklicali smo policijo ... Povedati sem morala vse od A do Ž ... S Klavdijo sva priznali tudi kaj se je zgodilo prejšni dan. To, kako sem dobila pismo, kako smo s Čupijem odšli na avtobusno postajo, kako smo se skrivali, kako se je pojavilo drugo pismo in kako so se pojavile še najine prijateljice. Čisto vse sem morala povedati. Nato je policist rekel: »Nekaj čudnega se dogaja... Ti dve puncici pa sta dali že zelo veliko skozi, kakor vidim...« pogledal je v tla in trikrat globo vdihnil. Spet nas je pogledal in nadaljeval je: »...Preiskovali bomo ta primer, dokler ga ne razrešimo!«

Vsi smo bili zelo veseli, kajti zelo radi bi našli krivca. Mami si je celo želela, da gre ta človek za zapahe, da ne bi ostražoval druge. Policisti so pregledali našo hišo in ugotovili, da nikogar ni v njej. Še sreča! Vseeno so si vse podatke zapisali, vse sledi v hiši pa poslikali. Ugotovili so celo, da je bilo ogledalo popackano z umetno krvjo. Torej ni bila prava. Ko so končali svoje delo pri nas, so se odpeljali s policijskim avtom, mi pa smo šli skupaj s Klavdijo, ter Čupijem v hišo. Počistili smo vse kar se je dalo. Pri vratih smo zamenjali vse ključavnice, če ima slučajno ta človek naše ključke. Zmenili smo se, da zmeraj pogledamo naokrog, ko zapustimo hišo. Tega se bomo vsi držali! Pregledali smo celo hišo, pa tudi na dvorišču, če je kdo pustil kakšno sled. Na našo srečo nismo našli ničesar. V kote v hiše, ter pred njo smo namestili kar precej varnostnih kamer, ki so nam jih podarili policisti. Zelo dobro smo jih skrili. Ko smo bili že utrujeni smo se usedli na kavč v dnevni sobi. Pogovarjali smo se u tem kaj se je zgodilo.

»Najbrž bomo ujeli tega zločinca!« je dejal očka.

Jaz pa sem rekla: »Hmmm... Očka, lahko namesto zločinec uporabljam, katero drugo besedo?...«

Prekinila me je Klavdija: »Prav imaš! Dobra zamisel. Kličimo ga Rdečko, ker je pustil rdečo sled po stopnicah ter načičkal tisto na ogledalo!«

Zasmejali smo se, saj je bila Klavdijina zamisel vsem všeč. Tudi Čupiju.

»Pozno je že!« je dejala mami. Vedela sem, kaj to pomeni. S Klavdijo sva pojedli večerjo, ki jo je pripravil očka. Pozno je že. Mamico sem prosila, če lahko Klavdija prispri pri meni, ker so počitnice. Mamica se je zasmejala in dajala: »Seveda lahko prispri. Poleg tega pa sem poklicala Silvo in ji povedala vse, kar se je zgodilo. Prosila sem jo tudi če lahko prispri pri nam. Dovolila mi je. Klavdija, lahko ostaneš pri nas do konca počitnic!« Silva je Klavdijina mamica. Očeta nima. Umrli ji je, kmalu za tem, ko se je rodila.

»Saj res! Pod pogojem, da se takoj odpravita spat. Kar se nam je zgodilo, pa ne povejta nikomur. Sta razumeli?« je še dodala mami.

Pokimali sva, ter se veseli odpravili v mojo sobo. Ulegli sva se v postelji. Imela sem pograd, zato je Klavdija spala spodaj, jaz pa zgoraj. Malo sva se veseli pogovarjali in si obljubili, da ne bova mislili več na Rdečka. Kmalu za tem sva obe utrujeni zaspali.

III Srečanje

Ko sva se zjutraj zbudili naju je na mizi v kuhinji že čakal zajtrk. Pojedli sva in šli na sprehod s Čupijem. Vsi trije smo odšli do parka in se usedli pri vodnjaku. Mimo sta prišla dva luškana fanta in se ustavila pri naju. Ogovorila sta naju s Klavdijo, zato sva bili še bolj veseli. Tistemu, ki je bil všeč meni je bilo ime Rok. Joj, kako lepo ime je to. Še sreča, da je bil tisti drugi fant všeč Klavdiji. Naj povem da mu je bilo ime Klemen. Klavdijino najlepše moško ime. Bila sta dve leti starejša od naju. Roku je bil zelo všeč Čupi. Rekel mi je, da sem zelo lepa in simpatična. Klemen pa je Klavdiji rekel podobno. Obedve sva bili veseli. Zelo dolgo smo se pogovarjali, nato pa sta morala iti. Tudi midve sva odšli. Pri meni sva se imeli zelo imenitno. Ko pa nama je bilo že dolgčas, sva odšli v knjižnico, da bi si izposodili kakšno knjigo. Neverjetno! Tam sva srečali Roka in Klemna. Povabila sta naju na sok v bližnji lokal in ker nisva imeli s seboj denarja sta nama plačala onadva. Res sta od sile. Veliko smo se pogovarjali, da bi se lažje spoznali. Rokove lastnosti so mi bile zelo všeč, Klavdija pa se je topila ob Klemnovem pripovedovanju o športu, ki ga trenira – Umetniško drsanje. HALO?! Fant na drsalkah? O, moj Bog! Ampak Klavdiji pa je bilo to zelo všeč. Povedal ji je vse, kako se je odločil za ta šport, kako se je učil in še veliko več. Z Rokom pa sva se raje pogovarjala o psih, ki so mu zelo všeč. Neboste verjeli, ampak so tudi meni. Tile štirinožni prijatelji so res zelo prikupni. Ko je bil čas, da se poslovimo, sta naju še pospremila domov. Na misli nanju, sva se v topli postelji, pri meni doma, v moji sobi kar topili od veselja. Še več! Izmenjali smo si tudi telefonske številke, da se lahko v prostem času pokličemo ter pogovarjamo, ali pa celo kje dobimo. Naslednji dan sta naju klicala. Zmenili smo se, da se dobimo pri vodnjaku. Klemen je malo zamudil, saj si je na treningu poškodoval koleno. Klavdija je bila zelo v skrbeh, zato je bila še cel dan zelo žalostna. Ampak spravila se je v dobro voljo, ko ji je povedal da ni nič hudega, da je samo manjša poškodba.

»Še sreča!« je rekla Klavdija.

»Ja,« je bil vesel Klemen in nadaljeval z pogovorom: »In kako se imate kaj med počitnicami?«

»Dobro!« smo vsi v en glas odgovorili in se vsi zasmeli.

Nato smo padli vsak v svoj pogovor. Jasno, jaz z Rokom, Klavdija pa s Klemnom.

Rok mi je rekel, da sem kot en angelček, jaz pa sem se mu nasmehnila in rekla: »Jaz?! O, ne! Angeli iz črnimi lasmi ne obstajajo.«

»O, pač! Obstajajo, obstajajo! Ravno sedaj gledam enega takega!«

Zasmejala sva se. Vesela sem bila, da mi je rekel kaj takega.

Klemen kaj takšnega ne bi rekel Klavdiji. Vsaj mislila sem tako, ker se mi je zdel zelo sramežljiv, ampak zmotila sem se. Rekel ji je, da je zelo prijazna in lepa. Pogledala sem na uro in ugotovila, da morava domov. Veseli sva odšli. Ko sva prišli domov sva odšli seveda takoj v mojo sobo. Takoj sem opazila, da je moje okno odprto. Nisem ga odprla, ko sva odšli k vodnjaku. Tudi mami in oče ga nista odprla.

»Kdo pa ga je?« sva se spraševali s Klavdijo.

Po dolgem premišljevanju je Klavdija rekla: »Mogoče ima pri tem kaj Rdečko!«

»Ja mogoče,« sem odgovorila.

Ker nisva hoteli misliti na Rdečka sva se pogovarjali o Roku in Klemnu.

Kar topili sva se ob pogovoru. Zaupali sva si vse kar sva se pogovarjala midva z Rokom in onedva s Klemnom. Bili sva veseli, da sva ju spoznali. Na liste papirja sva vsaka posebaj pisali začetnice črk. Jaz sem seveda pisala T & R ali pa D & R, ona pa K & K. Nisva želeli pisati celih imen da ne bi moja starša kaj posumila. Za trenutek sem pomislila kako bo takrat, ko bomo ulovili Rdečka. Gledala sem naravnost predse, nič nisem rekla, to pa zato, ker sem se tako zatopila v svoje misli.

Klavdija me je čez čas vprašala: »Tejči, kaj je s tabo? Halo?«. Nisem je slišala, ona pa mi je z roko pomahala pred očmi.

»Teja kaj je narobe?« je ponovila. V tistem trenutku pa sem jo pogledala in skupaj sva se zasmejali. Povedala sem ji, da sem primišljevala o Rdečku.. Vedeli sva da bo dobro, ko ga bodo ulovili, da nas ne bo več nadlegoval!

IV

Jupi, zaljubljeni smo

Verjamete v ljubezen na prvi pogled? Če vprašate mene ali Klavdijo, bo odgovor seveda »Ja!«. Bili sva zaljubljeni ... V koga? Ja v koga le ... Jaz v Roka, Klavdija pa v Klemna. Jasno! Bili sva zelo veseli. Zelo nama je bilo dolgčas! Starša sta nama predlagala, da greva na sprehod s Čujem. Ker mora Čupi iti na svež zrak, morava tudi midve? No, prav. Vstavili smo se v parku. Poiskala sem odpadlo vejo kakšnega drevesa. Ko sem jo našla sem jo dala Klavdiji, da jo je vrgla daleč stran. Čupi je seveda tekkel ponjo. Ko jo je našel, jo je vzel in nesel nazaj h Klavdiji, ko sem rekla:

»O, ne ...«

»O, ja ...«

»Ooo, ne ...«

»Ooooo, jaaa ...«

»Ti rečem, da ne!«

»Počakaj, o čem ti to govoriš?«

»Poglej na svojo desno!«

Pogledala je in se zasmejala. Bila sta Rok in Klemen ... O, ne.

»Aja, ti govoriš o njima, jaz pa o Čupiju, da bi palico prinesel k meni!

Smejali sva se. Smeh naju je minil, ko sva zagledali, da Čupi hiti stran od naju.

»Počakaaaaj!« sem klicala na ves glas in tekla za njim. Klavdija pa je stala tam in se zasmejala.

Čupi se je kar naenkrat ustavil. Takoj sem šla za njim. Ne boste verjeli, ampak šel je naravnost k Roku in h Klemnu. Rok ga je pobožal. Ko sem prišla še jaz tja, sem vsa zasopla pozdravila:

»Živjo!«

»Živjo, Teja, s Čupijem pa sva se že pozdravila!«

Zasmejali smo se.

»Živjo, kje imaš pa Klavdijo?«

»Aja, saj res, tam je pri parku.«

Obrnila sem se proti Klavdiji in ji pomahala, naj pride sem. Hmalu je tudi ona pritekla k nam.

»Živjo!« je komaj spravila iz sebe.

»Živjo!« sta jo pozdravila še fanta.

Vsi štirje smo se nasmejali, ker je bila Klavdija tako zasopla. Zmotil nas je lajež Čupija.

»Ja, ja! Bi se tudi ti smejal? Saj te nismo pozabili veš,« sem mu dajala.

Ker je bil Čupi nemiren, smo se sprehodili. Ko sta Klemen in Rok ugotovila, da morata domov, sva postali malo žalostni. Poslovlili smo se in odšli smo vsak na svoje. Ko sva prišli domov, naju je že čakala mami z žalostno novico. Dejala je, da bo zadnje dni počitnic morala Klavdija domov, da bi bili z njeno mami Silvo skupaj, pa še na pouk se mora pripraviti. Narediti vse domače naloge in se učiti. Vzela je vse svoje stvari in očka jo je odpeljal domov. Jaz pa sem žalostno odšla v svojo sobo. Vzela sem telefon, da bi pogledala, koliko je ura. Imela sem novo sporočilo. Kdo se je pa zdaj spomnil name? Odprla sem ga. Bil je od Roka. Na njem pa je pisalo:

Živjo!

Oprosti, ker sem prej kar odšel.

Ampak res se mi je mudilo domov.

Bomo pa drugič več časa skupaj.

Adijo!

Rok

Nasmehnila sem se. Napisala sem mu sporočilo nazaj, v katerem je pisalo, da ga razumem, da ni nič hudega, ker sem morala tudi jaz oditi domov. Napisala sem tudi, naj se ima lepo v teh dneh dokler se že spet ne začne šola. Naj povem še to, da mi je Rok takoj odpisal. Zahvalil se mi je in mi tudi on voščil lepe dni do šole. Ja, res bodo vesele, če se bom morala neprestano učiti.

V

Razkritje

Počitnic je bilo kmalu konec. In jaz se nisem učila kaj dosti. No, domače naloge pa sem rajši naredila. S Klavdijo sva si vsak dan pošiljali sporočila po telefonu. Zmenili sva se, da jutri jaz pridem do k njej predenj grem v šolo, da greva skupaj. Današnji dan je bil zelo kratek. Kmalu sem se znašla v postelji. Nastavila sem si budilko na telefonu malo prej. Hotela sem zaspati, a nisem mogla. Obračala sem se v levo in desno. Nič ni bilo boljše. Ker sem imela vsega dovolj, sem se obrnila in zaspala na drugem koncu postelje. Med spanjem sem se veliko obračala in nekajkrat zbudila, vendar sem vedno znova zaspala nazaj. Budilka mi je zelo hitro zazvonila. Ugasnila sem jo in vstala iz postelje. Šla sem se pripraviti. Bila sem gotova samo še šolsko torbo sem si morala pripraviti. Stekla sem po stopnicah, se obula in odšla. Klavdija me je že čakala pred vrati. Na poti v šolo sem rekla:

»Kakšen grozen urnik imamo danes!«

»Ja ... Saj veš, ker je danes ponedeljek.«

»Sovražim ponedeljke.«

»Kaj imamo prvo uro?«

»Kemijo.«

»O joj!«

Ko sva prišli v šolo, sva se preobuli, zaklenili najino omarico in odšli v razred. Po pouku sem šla h Klavdiji, da sva skupaj začeli delati plakat, ki ga morava narediti za zgodovino. Začeli sva iskati literaturo po različnih knjigah in pa po internetu. Plakat sva delali še cel teden! Vsak dan sva naredili malo. Kakšne dve uri sva po pouku porabili za plakat, potem pa sem šla domov. Med tem tednom se ni zgodilo nič posebnega. Z Rokom, s Klavdijo in Klemnom smo se tudi parkrat dobili v parku ali pa ob vodnjaku, kjer smo se spoznali. Ker mi je bilo dolgčas sem premišljevala o Rdečku! Ugotovila sem, da ga že dolgo ni bilo. Premišljevala sem, ali se bo kdaj še pojavil ali naredil kakšno lumparijo. Za vsak primer sem naredila načrt, kako bi ga lažje našli.

1. Zelo bom pozorna, če bom v hiši odkrila kakšno sled.
2. Če jo bom, bom pogledala vse okoli njem, če bo Rdečko kaj izgubil.
3. Za vsako izgubljeno stvarjo, bom poskušala ugotoviti čigava je. Kako, pa še ne vem.
4. Ko bom zaslišala kakšne glasove, bom takoj stekla pogledat, od kje prihajajo in zakaj!

To naj bi bilo to. Zaspala sem kar v dnevni sobi na kavču, z listom v rokah. Nisem spala dolgo, ker me je zbudil nenavaden zvok. Zvok je bil v naši hiši. Zgoraj. V moji sobi! Tiho sem stekla po stopnicah navzgor v mojo sobo. Videla sem, da je okno odprto. Na mizi sem zagledala moder listek in na njem je bilo prijazno sporočilo:

*Živjo Doroteja!
Kako si? Kako se imaš kaj v šoli?
Imaš dobre ocene?
Upam, da si zadovoljna z njimi!*

Pisave nisem prepoznala. Morda pa je bila od Rdečka! Sigurno je bilo od njega to sporočilo! Zdelo se mi je da je pisava fantovska. Kot sem zapisala na načrt sem po moji mizi in ob odprtem oknu pogledala, če je Rdečko kaj izgubil. Nič nisem našla. Ampak sporočilo mi ni dalo miru. Hotela sem izvedeti, kdo ga je napisal in za vse večne čase razrešiti, kdo je ta Rdečko. Listek sem še kar nekajkrat prebrala. Seveda sem prej zaprla okno, da mi ne bi še kaj odpihnilo. Ker sem se zbudila sredi spanca, sem bila vsa »skuštrana«, zato sem vzela glavnik in odšla v kopalnico, da bi se počesala pred ogledalom. Nenadoma sem za sabo zagledala črno senco. Nisem vedela, kdo je bil. Na hitro sem se obrnila in se nehala česati. Vendar za menoj ni bilo nikogar. Opogumila sem se in vzela kij, ki mi je bil najbližji. Počasi in potihom sem odšla iz kopalnice in tiho zaprla vrata za seboj. Kij sem imela dvignjen v rokah. Zelo močno sem ga držala. Tudi zelo močno bi udarila, če bi bilo treba, kajti vedela sem, da nas »nadleguje« (če se lahko tako izrazim ... Ampak saj sem se že prej, zato tudi zdaj ne bo nič hudega) isti človek ... In to je Rdečko! Ko sem prišla po stopnicah navzdol, sem se skrila za najbližjo omaro in tiho čakala. V tistem hipu, ko sem pokukala izza omare, je po stopnicah pritekkel ves prestrašen mlad fant. Prepoznala sem ga. Bil je Matjaž. Z njim sem se igrala, ko sva oba imela tri leta, pa tam nekje do osmih let. Sedaj pa se redko vidiva samo, če se kje srečava, drugače pa ne.

»Matjaž!!! Kaj delaš v naši hiši!?!« sem zavpila.

»Nič, nič ...«
 »Kako nič? Videla sem te v ogledalu, ko sem se česala!«
 »Oprosti, hotel sem ...«
 »Kaj si hotel?«
 »Hotel sem samo ...«
 »Samo ...?«
 »No ... čas je, da ti priznam...«
 »Da mi priznaš kaj?«
 »No, pusti mi do besede!«
 »Prav! Povej mi zdaj do konca, kar si začel.«
 »Teja ... Že sedem let sem zaljubljen vate! Nikoli nisem bil med tem v nobeno drugo. Vedel sem, da te nikoli ne bom dobil. Nikoli! Ampak že sedem let si mi všeč ...«
 »Zakaj mi tega nisi povedal že prej? Zakaj si čakal sedem let na to? Prej bi mi mogel povedati... Ne pa da se sprehajaš po naši hiši, pišeš po ogledalu v kopalnici besede »MRTVI STA« in puščaš svojo rdečo sled po stopnicah, mi pišeš, da naj pridem do avtobusne postaje, povrh tega pa smo poklicali še policijo, ker nismo vedeli, kaj se dogaja!«
 »Oprosti Doroteja! Zelo mi je žal! Vse bi naredil, da mi oprostiš. Veš ... Nekako sem hotel priti do tebe ... Ampak žal je bil to edini način. Nikoli se ne vidiva, razen če se kje srečava ... Kar pa je redko. Že od šestih let si mi všeč, pa se ti nisem upal povedati. Prosim, oprosti mi. Sva lahko prijatelja?«
 Zajokal je. Tudi meni je šlo na jok, zato sem ga objela in rekla:
 »Seveda sva lahko prijatelja. Ampak samo, če obljubiš, da mi nikoli več ne narediš kaj podobnega!«
 »Obljubim!«
 Jaz pa sem mu obljubila, da ga ne bom izdala policiji, staršem. Klavdiji pa sem vseeno povedala in skupaj smo se odločili, da o tem raje ne bomo povedali policiji, saj bi bilo tako vse skupaj boljše in pozabljeno.
 Ah ja, kakor sem že na začetku rekla. Kdo bi jih razumel. Fante, seveda.

Kaj se je zgodilo potem?

S Klavdijo sva ostali najboljši prijateljici, vedno sva bili skupaj in dobro sva se razumeli. Ne bi mogla imeti boljše prijateljice.

Z Matjažem sva bila po vsem tem dobra prijateljca. Pa še priznal mi je, da so morale Meta, Maja in Tina na avtobusni postaji lagati zanj, da se ne bi zvedelo, da je za vsem tem stal on. Zdaj je vse pozabljeno in oproščeno.

Starša sta vesela in rada se imata bolj kot kdaj koli.

Čupi je še zmeraj najlepša, najpametnejša in najboljša žival na svetu.

Klavdijina mama Silva je srečno zaljubljena.

Kakor Klavdija v Klemna. Postala sta lep par in imata se rada.

Pa midva z Rokom? Sovraživa se!!! Ah, ne! Tudi midva se imava lepo. Postala sva par.

Najlepši par, takoj za mamo in očetom. Zelo sem vesela, da imam tako prijaznega in lepega fanta.

Iz vsega tega se lahko razvije pravo prijateljstvo. Saj veste. Prijateljstvo najlepši je dar, zato ne pozabi ga nikdar. Kakor jaz vem, to velja tudi za ljubezen. To je res nekaj zelo lepega. Ampak za resnično ljubezene se je treba potruditi. Prav tako tudi za prijateljstvo.

Eva Gregorin